

Книга Йоїла і Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня — Номер двадцять один

Jeff Pippenger

2025-12-31

Номер двадцять один

І від часу, коли буде віднята щоденна жертва і поставлена мерзота спустошення, минуть тисяча двісті дев'яносто днів. Даниїла 12:11.

Починаючи з 22 жовтня 1844 року застосування пророчого часу більше не є правильним застосуванням пророцтва для тих, хто бажає правильно розділяти слово істини. Період у 1290 років в одинадцятому вірші слід застосовувати як символічний період після 1844 року, і таке застосування після 1844 року — тобто як періоду без елементів «часу» — повинно зберігати основоположне розуміння істини, яким воно було до 1844 року. Число 1290 позначає період у 30, за яким слідує 1260. Розуміння до 1844 року полягало в тому, що тридцять років з 508 до 538 становили період підготовки для того, щоб антихрист почав правити з 538 до 1798.

Тридцятирічний перехід є темою Павла у Другому посланні до Солунян. Павло не містить жодної згадки про елемент «часу», але окреслює пророчі ознаки того, як язичництво поступається місцем папству протягом тих тридцяти років. Тоді почалося папське правління. Історичне розуміння, за відсутності будь-якого елементу часу, вказує на перехід четвертого царства біблійного пророцтва до п'ятого царства, після чого відбулася перша з двох папських кривавих бань, тим самим типізуючи перехід шостого царства до потрійного союзу дракона, звіра та лжепророка й до другої папської кривавої бані.

Тридцятирічна підготовка, за якою слідує пророчий період, є основним символом Божого завіту з обраним народом. Перехід влади між двома силами протягом тридцяти років, після якого слідує 1260 років переслідувань, відповідає тридцятирічній підготовці Христа, за якою йдуть 1260 днів спасіння. Тридцятирічна підготовка Антихриста фальшиво наслідувала тридцятирічну підготовку Христа. Кінець цих тридцяти років позначає або наділення Христа силою під час Його хрещення, або наділення Антихриста владою у 538 році. Наділення Антихриста владою походило з економічної та військової підтримки, що надійшла від попереднього царства, а сила, вилита на Христа, прийшла від попереднього царства, яке Він залишив тридцятьма роками раніше.

Розрив між двома періодами позначений наділенням владою, а розрив між двома періодами, окреслений Аврамом і Павлом, розпізнається простим порівнянням. У поділі на тридцять років, який подають Аврам і Павло, період підготовки становив перші тридцять років, що відображали процес укладення завіту, який наділив нащадків Аврама здатністю виконати

пророцтво про поневолення в Єгипті. Чотириста тридцять років має подальший символічний поділ, адже за правильного застосування перші двісті п'ятнадцять років представлені Божим представником і фараоном. Для Йосипа і перших 215 років це був добрий фараон, а для Мойсея і других 215 років — злий фараон.

Цей поділ окреслює два періоди по чотири покоління. Перші чотири покоління можна накласти на другі чотири покоління рядок на рядок, і при цьому Йосип і Мойсей, пророчи альфа та омега, взаємодіють з альфа-добрим фараоном і омега-злим фараоном. Із цього паралельного розгляду можна почерпнути велике світло, але я лише зазначаю, що передбачення Аврама про четверте покоління вказує на двох свідків чотирьох поколінь у межах 430 років. Подвійне представлення чотирьох поколінь міститься в родоводах четвертого й п'ятого розділів Буття. Коли ми беремо Каїна і Сета за початок переліку родових ліній, з'ясовуємо, що від Сета до Ноя — вісім поколінь, і що, поділивши посередині, маємо представлення двох періодів по чотири покоління. Це простежується у восьми поколіннєвих лініях і Сета, і Каїна.

Родоводи у четвертому й п'ятому розділах подані так, що їхнім завершенням є Ной. Ной є символом Божого завіту з людством, знаком якого є веселка. Аврам є символом Божого завіту з обраним народом, знаком якого є обрізання. Ці два завіти завжди пов'язані між собою, а в одинадцятому розділі Буття, де ми бачимо Вавилонську вежу відразу після Ноевого потопу, подано родовід, що веде до Аврама. У тому уривку це десять поколінь, а не вісім. В уривку, що веде до Аврама, і в уривку, що веде до Ноя, представлено Ноїв та Авраамів завіти.

В уривку з одинадцятого розділу, який звертається до обраного народу, ми бачимо, що два з тих поколінь сповнені великого світла.

І жив Евер тридцять і чотири роки, і породив Пелега. І жив Евер після того, як породив Пелега, чотириста тридцять років, і породив синів і дочок. А Пелег жив тридцять років і породив Реу. Буття 11:16-19.

Згадка про Евера — це перша згадка єврейського слова, яке зрештою ототожнюється зі словом «єврей» у єврейській мові. У родоводі вибраного народу один із десяти нащадків має ім'я Єврей, чим і мав називатися вибраний народ. У трьох віршах Евер і Пелег використовуються, щоб позначити відмінність вибраного єврейського народу. Евер означає «перехід» або «той, хто переходить» і є коренем слова «єврей». Аврам є символом тих, хто переходить з Вавилону до Обіцяної землі. «Пелег» означає «поділ» або «розкол», як зазначено в Бутті 10:25, де повідомляється, що за днів Пелега «земля була поділена».

Евер і Пелег представляють пророчий поділ для тих, хто бажає правильно розділяти слово істини. Родовід Ноя дав дві гілки по вісім, які представляли дві групи з чотирьох поколінь, так само, як і 430 років у Єгипті. Родовід одинадцятого розділу Буття представлений десятьма, а не вісьмома, бо це родовід вибраного народу. Вибраний народ поділений на дві групи по п'ять, що відповідає притчі про десять дів, яка є притчею про Божий завітний народ.

У тому родоводі обраного народу ім'я Пелега та його історичне сповнення представляють поділ на два класи — мудрих і нерозумних дів — саме в той момент біблійної історії, коли землю було поділено за часів Вавилонської вежі. У переліку з десяти Пелег — п'ятий, бо це середина десяти. Евер-єврей, типологічно представлений Аврамом, символізує нерозумну діву, яка переходить і стає мудрою дівою, коли ці два класи розділяються під час опівнічного крику. Евер, перший «єврей» за назвою, представляє Аврама, першого єврея за звітом. Коли Господь покликав Аврама з Вавилону, це було прообразом вістки опівнічного крику, що є посиленням другого ангела, який кличе чоловіків і жінок вийти з Вавилону.

Притча про десять дів подається через Ебера і Пелега, які уособлюють заклик вийти, безпосередньо перед тим, як розділювальна лінія Пелега зачинає двері випробувального часу. У пророчому контексті Ебер прожив 430 років після Пелега, який, своєю чергою, прожив 30 років. Перший крок потрібного звіту Аврама був представлений Ебером і Пелегом. Аврам — як Ебер, а Пелег — як розділювальна лінія між двома класами. Додаток Павла до пророцтва Аврама — це додаток Пелега до пророцтва Ебера. Ебер проголосив 400 років, а Пелег визначив 430 років. Отже, Пелег представляв Павла; Павло додав 30 років до 400 років, і служіння Павла полягало в тому, щоб визначити Пелега біблійного пророцтва. «Пелег» біблійного пророцтва, якого визначив Павло, уособлював розділення народу від буквального до духовного.

Від Шема до Пелега — п'ять нащадків, а від Руе до Аврама — п'ять.

І сказав Він до Аврама: Знай напевно, що насіння твоє буде чужинцем у землі не своїй, і служитиме їм; і вони будуть утискати його чотириста років. Буття 15:13.

А обітниці були дані Авраамові та його нащадкові. Не сказано: «і нащадкам», ніби про багатьох, але як про одного: «і нащадкові твоєму», яким є Христос. І це кажу: заповіту, який раніше був Богом у Христі затверджений, закон, що з'явився через чотириста тридцять років потому, не може скасувати, щоб зробити обітницю недійсною. Бо якщо спадщина від закону, то вже не від обітниці; але Бог дарував її Авраамові через обітницю. Галатам 3:16–18.

Тридцять років

Ісусові було тридцять років, коли Він почав Своє служіння.

І сам Ісус, як починав, мав років близько тридцяти, будучи (як вважали) сином Йосипа, який був сином Гелі. Луки 3:23.

Йосип почав служити фараону в Єгипті, коли йому виповнилося тридцять років.

Йосипові було тридцять років, коли він став перед фараоном, царем Єгипту. І Йосип вийшов із присутності фараона та пройшов по всій землі Єгипетській. Буття 41:46.

Пророку Єзекіїлю було тридцять років, коли він розпочав своє служіння, а його служіння тривало двадцять два роки.

І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених над річкою Кевар, що відкрилися небеса, і я бачив Божі видіння. Єзекіїля 1:1.

Єзекіїль має у своїх писаннях більше історичних посилань, ніж будь-який інший пророк. У писаннях Єзекіїля є тринадцять прямих посилань на дати, які можна визначити, і, самі того не підозрюючи, біблійознавці та історики підтверджують, що його служіння тривало двадцять два роки, хоча вони й не знають, що двадцять два є символом ста сорока чотирьох тисяч.

Цареві Давидові було тридцять років, коли він почав царювати, і царював сорок років.

Давид мав тридцять років, коли почав царювати, і царював сорок років. У Хевроні він царював над Юдою сім років і шість місяців, а в Єрусалимі він царював тридцять три роки над усім Ізраїлем та Юдою. 2 Самуїла 5:4, 5.

Сорок років царювання Давида — це символічне число, і період 40 подібний до 430 років у Аврама й у Павла, бо ці 40 років поділені на дві частини (7 з половиною та 33 роки). Два періоди сорокарічного царювання Давида мають додаткову пророчу загадку, адже інше біблійне свідчення зазначає ці два періоди як сім років і тридцять три роки. Що означають додаткові шість місяців у Другій книзі Самуїла, і як 7,5 та 33 дорівнюють 40? Є перекриття на шість місяців, яке має символізувати пророчу істину.

І днів царювання Давида над Ізраїлем було сорок років: сім років він царював у Хевроні, а тридцять і три роки — в Єрусалимі. 1 Царів 2:11.

22 — символічне число, що означає поєднання божественного з людським, а служіння Єзекіїля тривало двадцять два роки. Чотирнадцять років Йосипа поділено на два періоди по сім років, тиждень завіту Христа поділено на два рівні 1260-денні періоди, а сорокарічне царювання Давида розділено на два періоди, із додатковим символом, що поєднує ці два періоди.

Ісус — Пророк, Священик і Цар. В останні дні Він піднесе Свою Церкву торжествуючу як знамено, і ця Церква представлена Христом, Пророком, Священиком і Царем, який поєднав Своє Божество з людьми, представленими пророком Єзекіїлем, священиком Йосифом і царем Давидом. Чотири символи представляють трьох мужів у вогняній печі, яку розжарили у сім разів більше, ніж звичайно, і тоді з'явився четвертий, і Він був подібний до Сина Божого. На святкуванні золотого образу Навуходоносора був представлений увесь світ, і всі вони побачили Церкву торжествуючу, що складається з людського пророка, людського священика і людського царя, яку підтримує четверта Божественна Особа.

«Сатана полонив світ. Він запровадив ідольську суботу, начебто надаючи їй великого значення. Він викрав шанування християнського світу від Господньої суботи на користь цієї ідольської суботи. Світ схиляється перед традицією, людською заповіддю. Як Навуходоносор поставив свій золотий образ на рівнині Дура і цим звеличив себе, так і Сатана звеличує себе в цій фальшивій суботі, для якої він викрав вбрання небес».
Review and Herald, 8 березня 1898 р.

Число чотири

На пророчому рівні сорок становить десятину від Аврамових чотирьохсот, а чотири — десятину від сорока. Будь-яка пророча характеристика, що міститься в числі чотири, має узгоджуватися із символікою сорока, яка своєю чергою має узгоджуватися із символікою чотирьохсот. У контексті чотири часто символізує «всесвітній», знайоме розуміння, але також символізує «поступ», а в деяких контекстах — «поступове знищення».

Перші чотири з семи сурм означають поступове знищення Західного Риму. Східний Рим у Константинополі закінчився підкоренням чотирьом османським султанами. Крок за кроком Східний і Західний Рим розпадалися протягом чотирьох періодів, представлених чотирма сурмами, водночас їх повалював іслам п'ятої та шостої сурми. Разом ці дві лінії окреслюють падіння Риму протягом чотирьох поколінь сурм, тоді як наростаюча війна з ісламом веде до остаточної загибелі, коли чотири султани ісламу здобувають верховенство над царством. Історія Заходу й Сходу почалася з поділу імперії Костянтином у 330 році.

Чотири труби Західного Риму починаються у 330 році, а п'ята і шоста труба символізують силу, яка повалює Східний Рим; Східний Рим також бере початок у 330 році. І Східний, і Західний Рим сприяли справі утвердження папської влади на престолі землі у 538 році, тож дві лінії — західна і східна — типологічно відповідають двом рогам Сполучених Штатів, які повертають папську владу на престол під час недільного закону. Західний Рим є символом церковної політики у пророчому контексті, а Східний Рим — символом державної політики.

У межах історії падіння Західного та Східного Риму викладено історію папського Риму. Починаючи з церкви учнів, представленої Ефесом, перші три церкви ведуть до четвертої церкви, якою є папство з 538 до 1798 року. У тринадцятому розділі Об'явлення папство визначене як таке, що панує сорок два місяці, після того як його смертельна рана 1798 року буде зцілена через недільний закон. «Часу більше не буде» після 1844 року, тож сорок два місяці є символом періоду переслідувань від недільного закону аж до того часу, коли Михаїл стане. Піонери розуміли, що церкви, печаті й труби представляють три лінії історії, які йдуть паралельно одна одній. Накладання пророчого свідчення Західного Риму на лінію Східного Риму та лінію папського Риму не є пророчим застосуванням, яке використовували міллеріти, але цей підхід не суперечить жодному з їхніх усталених розумінь.

Лінія на лінію: перші чотири сурми слід накласти на історію, представлену п'ятою та шостою сурмами, а потім — на лінію перших трьох церков, що ведуть до періоду переслідувань з боку папства, представленого четвертою церквою. Чотири сурми — на першій лінії, чотири султани — на другій лінії, і чотири церкви — на третій лінії. Число «чотири» означає всесвітній масштаб, але також означає поступове знищення або світської, або релігійної влади. Те, що саме воно означає, визначається контекстом.

Під час запровадження недільного закону папська влада відновлюється. Уперше, коли папство було наділене владою, цьому передувало тридцятирічний період підготовки. У перших чотирьох церквах четверта церква — це папство, а перша — учні, представлені як Ефес. Перші три покоління християнської церкви привели до четвертої церкви — Тіятири,

яку представляє Єзавель. Коли доходиш до Тіятири, у 538 році на Раді в Орлеані було ухвалено недільний закон, що таким чином вказує на недільний закон у Сполучених Штатах, коли зцілюється смертельна рана 1798 року.

Історія від 1798 року до недільного закону в Сполучених Штатах представлена першими чотирма церквами. Четверта церква — Тіятира — це недільний закон і папське переслідування, що настає після нього. Перша церква, Ефес, церква, що втратила першу любов, у підсумку приходиться до завершення чотириетапного поступового руйнування — на недільному законі Тіятири. Покоління, що приводить до недільного закону Тіятири, — це третє покоління Пергама. Тіятира представляє недільний закон аж до закриття випробувального часу, а Пергам — компроміс третього покоління, який готує шлях для Тіятири. Третє покоління Пергама і компроміс, який воно представляє, уперше здійснилися за часів Константина, який у 321 році ухвалив найперший недільний закон. Сполучені Штати почали як ягня Ефеса, але коли вони знову ставлять Тіятиру на престол, говорять як дракон.

Поступова руйнація Сполучених Штатів представлена першими чотирма церквами книги Об'явлення. Поступова руйнація шостого царства біблійного пророцтва відбувається протягом чотирьох поколінь, що ведуть до недільного закону, де звір із землі говорить, як дракон. Останнє покоління представлено драконом, який є плазуном, як і в Едемському саду, і з цієї причини і Іван Хреститель, і Ісус назвали останнє покоління стародавнього Ізраїлю «поріддям гадючим».

Четверте й останнє покоління — або «обраний рід», що представляє сто сорок чотири тисячі, або його протизага — поріддя гадюче. Одна група сформувала образ Христа, інша — образ звіра — змія. Про поріддя гадюче прямо сказано в Слові Божому чотири рази. У кожному з цих місць контекст різний.

А коли він побачив багатьох фарисеїв і саддукеїв, що прийшли на його хрещення, то сказав їм: О, роде гадючий, хто вас попередив утікати від майбутнього гніву? Матвія 3:7.

Якби «поріддя гадюче» було просто кількома зневажливими зауваженнями про дві секти людей, яких Іван не любив, то про цей вислів не було б чого казати. Але кожне слово в Божому Слові є священним, тож Іван надавав саддукеям і фарисеям конкретне означення. Це означення пророко визначене контекстом уривку, де його висловлено. В уривку Івана представлено як такого, що звершує своє служіння, а тоді до оповіді входять саддукеї та фарисеї. У початкових віршах Іван ототожнюється з Ісаїним «голосом того, хто кличе в пустелі».

У ті дні з'явився Іван Хреститель, проповідуючи в юдейській пустелі й кажучи: Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне.

Бо це той, про кого говорив пророк Ісаїя, кажучи,

Голос того, хто кличе в пустелі: приготуйте дорогу Господню, вирівняйте Його стежки.

А сам Іван мав одяг із верблюжої шерсті та шкіряний пояс на стегнах; а їжею його були сарана й дикий мед.

Тоді виходили до нього Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, і хрестилися від нього в Йордані, визнаючи свої гріхи. А коли він побачив багатьох фарисеїв та садукеев, що приходили на його хрещення, сказав їм: Роде гадючий, хто вас остеріг утекти від майбутнього гніву? Матвія 3:2-7.

Останнє покоління давнього Ізраїлю назване "порідням гадючим" пророком, що вийшов із пустелі. Іван — пророк, який виконав роль посланця Малахії, який приготував дорогу Посланцеві Заповіту, який також був голосом у пустелі, названим Ісаєю.

Якщо ми розглянемо "листя" як символ, то побачимо, що воно означає "сповідання". Першу згадку маємо про Адама й Єву, які прикрили свою неправедність фіговим листям. Раніше вони були зодягнені в шати світла, шати праведності, але коли цього не стало, вони усвідомили, що вони — нагі лаодикійці, які думають, що їм достатньо лише сховатися за "листя сповідання", і все буде гаразд. Далі в уривку Іван прямо виступає проти лаодикійських юдеїв, що покладалися на родовід від Авраама, щоб спастися, адже їхня самовпевненість була лише порожнім "листям сповідання". Одяг людини відображає те, ким вона є.

Дерева — символ людей і царств, а плід, гілка, насіння, ґрунт, вода, корінь і, звісно, листя — усі вони самі по собі є окремими пророчими символами; утім, кожна з цих істин пов'язана з іншими символами, представленими в різних лініях пророцтва, які використовують пророчі символи, що разом утворюють «дерево». Звісно, перше пророче значення дерева полягає в тому, що воно символізує випробування на життя або смерть.

Вістка Івана представлена одягом, який він носив, і їжею, яку він споживав. Пророчу їжу, таку як манна на початку стародавнього Ізраїлю або Хліб Небесний наприкінці, потрібно споживати. Ця їжа символізує пророчу випробувальну вістку, яку треба спожити, бо це тіло Христа і Його кров. Одяг, який носив Іван, і їжа, яку він споживав, визначають вістку і вісника, що приготував шлях для Христа. Іван є прообразом остаточного вісника, який готує шлях для Христа, Вісника Заповіту, що раптово приходить до Свого храму під час недільного закону. Коли це станеться, нерозумні діви, які також є лаодикійцями і куколем, представляють остаточне четверте покоління тих, хто вважає себе законним завітним народом Авраама, як і фарисеї та садукееві в час, коли Іван вийшов із пустелі.

Джон носив одяг із верблюжої шерсті та шкіряний пояс із кріпленням для упряжі, як у тяглових тварин із ярмом. Він їв, і тому його послання було про сарану, провідний символ ісламу в Писаннях, і він змішував своє послання про іслам із медом.

І дім Ізраїлів назвав її Манною; вона була подібна до насіння коріандру, біла; а смак її був, як коржі на меду. Вихід 16:31.

Манна — символ Божого Слова; на смак вона була як мед, який пророки ототожнюють зі смаком послання. Пророків зображують такими, що вони його їдять. Іван приніс послання

ісламу, представлене сараною та поясом із верблюжої шкіри та верблюжого волосся. І сарана, і верблюд є символами ісламу. Те послання ісламу було змішане з осяянням Божого Слова, яке представлено як «мед».

Тоді сказав Йонатан: Мій батько потривожив землю; погляньте, прошу вас, як просвітилися мої очі, бо я скуштував трохи цього меду. 1 Самуїлова 14:29.

Іван не просто представляв послання ісламу, він прийшов із пустелі, як і Ілля, і Іван не їв меду — він їв дикий мед, бо він, як і Христос, не був навчений в інституціях того часу, які мали свій «мед» послання, представлений закваскою фарисеїв і саддукеїв. Іван їв мед із пустелі, бо його навчав Святий Дух поза релігійними інституціями його часу. Типовий пояс того періоду мав шарнірний механізм, до якого людина прив'язувала свій одяг із верблюжої шерсті. Шарнір символізує Івана, який був поворотною точкою від земного до небесного святилища.

Пророк Іван був сполучною ланкою між двома періодами. Як Божий представник він виступив, щоб показати взаємозв'язок закону й пророків із християнським періодом. Він був меншим світлом, за яким мало прийти більше. Розум Івана був просвітлений Святим Духом, щоб він міг пролити світло на свій народ; але жодне інше світло ніколи не сяяло й ніколи не засяє так ясно на падше людство, як те, що виходило з учення та прикладу Ісуса Христа та Його місію лише тьмяно розуміли в прообразах тіньових жертвоприношень. Навіть Іван ще не повністю осягнув майбутнє, безсмертне життя через Спасителя. Бажання віків, 220.

Шарнірний одяг Івана вводиться саме в момент хрещення Христа, яке було поворотним моментом, позначеним місцем, де Іван хрестив. Це місце називалося Віфавара, що означає «паромна переправа», і це те саме місце, де давній Ізраїль увійшов в Обітовану землю, коли виходив із пустелі, так само, як це зробив Іван.

Звісно, йдеться про рух ста сорока чотирьох тисяч, який представляє Іван, але ми лише зазначаємо, що, коли Ісуса хрестили, саме те покоління Він та Іван назвали «поколінням гадюк». Ісус прийшов, щоб звеличити Божий закон Десяти Заповідей, і Він надихнув кожне слово в Біблії, тож коли Він називає останнє покоління давнього Ізраїлю «поколінням гадюк», Він добре знає, що друга заповідь визначає суд, який здійснюється в третьому і четвертому поколіннях.

Трете й четверте покоління являють собою поступовий суд, що завершується в четвертому поколінні, яке є поколінням гадюк. Хрещення Христа символізує 9/11. Лаодикійське покоління адвентистів сьомого дня відтоді перебуває у своєму останньому поколінні. Послання Івана до фарисеїв і саддукеїв було лаодикійським посланням.

Але коли він побачив, що багато фарисеїв і саддукеїв прийшли на його хрещення, він сказав їм,

О, поріддя гадюче, хто вас застеріг утікати від гніву, що має прийти?

Отже, приносьте плоди, гідні покаяння; і не думайте казати в собі: «Маємо Авраама за батька».

бо кажу вам, що Бог може з цих каменів воздвигнути дітей Авраамові.

І вже й сокира прикладена до кореня дерев; отожд кожне дерево, що не приносить доброго плоду, зрубають і вкинуть у вогонь. Я, щоправда, хрещу вас водою на покаяння; але Той, хто йде за мною, сильніший за мене; я недостойний понести Йому взуття; Він хреститиме вас Святим Духом і вогнем. В Його руці віяло, і Він ретельно очистить Свій тік, і збере Свою пшеницю до житниці; а полову спалить негасимим вогнем.

Тоді прийшов Ісус з Галілеї до Йордану до Івана, щоб охреститися від нього. Матвія 3:7-13.

Ісус прийшов з Галілеї, що символізує переломний момент у згоді з пряжкою пояса Івана та значенням Віфавари. Служіння Івана з приготування шляху тоді змінилося на Христове служіння підтвердження завіту. Тридцять років підготовки було завершено, і розпочалися три з половиною роки до і після хреста.

Послання Івана було попередженням про грядущий гнів, що мав явитися під час руйнування Єрусалима, руйнування, яке також символізує кінець світу і сім останніх кар. Це попереджувальне послання було подано в контексті ісламу, і його проголосив чоловік, який не лише сповнив пророцтво Малахії про посланця, що готує шлях, і пророцтво Ісаї про голос волаючого в пустелі, але й ніс послання Іллі, бо одяг Івана був подібний до одягу Іллі, так само як і послання Івана було подібне до послання Іллі.

І сказав до них: Який був той чоловік, що вийшов назустріч вам і сказав вам ці слова? А вони відказали йому: То був волохатий чоловік, і підперезаний шкіряним поясом на його стегнах. І він сказав: Це Ілля Тішбітянин. 2 Царів 1:7, 8.

Якби вони запитали про Івана, а не про Іллію: "який він був чоловік?" — їм би відповіли: "чоловік волохатий і підперезаний ремінним поясом навколо чресел." Увесь шестимісячний період служіння Івана представлений в уривку, де останнє, четверте покоління конкретно ідентифіковано та визначено. Лаодикійське послання до них безпосередньо атакує їхню претензію на те, що вони є Божим заповітним народом; воно попереджає їх про прийдешній гнів, як це проілюстровано сокирою, що підрубує корені дерев. У цьому посланні також ішлося, що Христос завершить процес випробування, який розпочався з Івана. Пізніше в Євангелії від Матвія Ісус також називає юдеїв "поріддям гадючим" і, підхопивши Іванову тему про зрубання дерева, пояснює чому.

Або зробіть дерево добрим, і плід його добрим; або зробіть дерево поганим, і плід його поганим, бо дерево пізнається за своїм плодом. Породження гадюк, як можете ви, будучи злі, говорити добрі речі? Бо від надміру серця говорять уста. Добра людина з доброго скарбу серця виносить добрі речі, а зла людина зі злого скарбу виносить злі речі. А кажу вам, що за кожне порожнє слово, яке скажуть люди, вони дадуть звіт у день суду. Бо словами своїми ти будеш виправданий, і словами своїми будеш засуджений. Матвія

12:33–37.

День суду, згідно з другою заповіддю, настає в четвертому поколінні. Суд ґрунтується на посланні, яке ми проголошуємо, і це послання виходить із наших сердець. Саме послання, яке ми промовляємо, визначає, чи належимо ми до Петрового «вибраного покоління», чи до «поріддя гадючого». Обидві ці групи виявляються наприкінці процесу випробування, в якому Христос, як чоловік із щіткою для бруду, очищає свою підлогу. Подібно до олії в притчі про десять дів, послання виражається або злим, або добрим серцем. Христос також зазначає, що це поріддя гадюче, яке є четвертим і останнім поколінням, шукає знамення, і єдине знамення, яке їм буде дане, — знамення Йони.

Тоді деякі з книжників і фарисеїв озвалися, кажучи: Учителю, ми хочемо побачити від тебе знамення. Але Він відповів і сказав їм: Лукаве й перелюбне покоління шукає знамення, та знамення не буде дане йому, окрім знамення пророка Йони. Бо як Йона був три дні й три ночі в череві кита, так і Син Людський буде три дні й три ночі в серці землі. Мужі Ніневії стануть на суд із цим поколінням і осудять його, бо вони покаються, почувши проповідь Йони; і ось, тут — більший від Йони. Цариця Півдня постане на суд із цим поколінням і осудить його, бо вона прийшла з краю землі, щоб почути мудрість Соломона; і ось, тут — більший від Соломона. Матвій 12:38–42.

Христос називав юдеїв поріддям гадючим, і Він використовує як приклади суду звістку Йони та звістку про мудрість Соломона. Ісус, з огляду на контекст і посилаючись на двох свідків, визначає, що поріддя гадюче — це четверте покоління, бо саме в четвертому поколінні звершується суд.

Сто сорок чотири тисячі — це знам'я, або знак останніх днів, як і Закон Божий та Субота. Знак Йони — це знак воскресіння, який для юдеїв у дні Христа був його хрещенням, коли Святий Дух зійшов у вигляді голуба. Йона означає "голуб". Йона, Іван Богослов, Даниїл, Йосип і Лазар представляють сто сорок чотири тисячі, які воскресають після того, як були мертвими на вулиці три з половиною дні. Тоді вони мають перейти від Лаодикійців до Філадельфійців, ставши восьмим, що є з семи. Йона представляє хрещення, бо його кинули у воду, і він символічно помер, коли його проковтнув кит. Після того він воскрес, як і Іван, коли його витягли з киплячої олії, і як Даниїл, коли його витягли з лев'ячої ями, і як Йосип, коли його витягли з ями, як і Лазар — запечатувальне чудо в час Христа. Юдеї не могли бачити знак Йони, представлений воскресінням Христа, ясніше, ніж адвентизм бачить знак 9/11, який є знаком Йони.

Ми продовжимо ці теми у наступній статті.

Нині звістка застереження, яка має дійти до Божого народу, як близького, так і далекого, — це звістка третього ангела. Ті, хто шукають зрозуміти цю звістку, не будуть Господом скеровані до такого застосування Слова, яке підірве фундамент і усуне стовпи віри, що зробила Адвентистів сьомого дня тими, ким вони є сьогодні. Істини, що розкривалися у своєму порядку, коли ми просувалися вперед по лінії пророцтва, відкритого в Божому Слові, і сьогодні є істина — свята, вічна істина. Ті, хто проходили цей шлях крок за

кроком у минулій історії нашого досвіду, бачачи ланцюг істини в пророцтвах, були готові прийняти й послухатися кожного променя світла. Вони молилися, постилися, шукали, розкопували істину, мов приховані скарби, і, як ми знаємо, Святий Дух навчав і вів нас. Було висунуто багато теорій, що мали вигляд істини, але були так змішані з неправильно витлумаченими й неправильно застосованими текстами Писання, що вони вели до небезпечних помилок. Ми дуже добре знаємо, як кожен пункт істини був утверджений, і як на ньому була поставлена печать Святого Духа Божого. І весь час лунали голоси: «Ось істина», «У мене істина; ідіть за мною». Але надходили застереження: «Не йдіть за ними. Я їх не посилав, а вони побігли» (див. Єремії 23:21).

"Керівництво Господа було очевидним, і надзвичайно дивовижними були Його об'явлення щодо того, що є істина. Пункт за пунктом було утверджено Господом Богом неба. Те, що було істиною тоді, є істиною й сьогодні. Але голоси не вщухають: 'Ось істина. У мене нове світло.' Але ці нові світла у пророчих питаннях виявляються в неправильному застосуванні Слова і в тому, що Божий народ пускають у дрейф без якоря, який утримав би його. Якби дослідник Слова взяв ті істини, які Бог відкрив у провадженні Свого народу, засвоїв ці істини, осмислив їх і впровадив у своє практичне життя, тоді він став би живим провідником світла. Але ті, хто взялися вивчати нові теорії, мають суміш істини й помилки і, намагаючись зробити ці речі помітними, показали, що не запалили свого світильника від божественного жертовника, і він згас у темряві." Вибрані повідомлення, книга 2, 103, 104.